

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: A.I.*, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Mgr. Tomáš Císař*, advokát se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 26.1.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018 se **z r u š u j e** a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 26.1.2018 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018, jímž bylo rozhodnuto podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**) o zastavení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí a porušení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen **s.ř.**). Předně není žalobce náležitě definován, kdy správní řád v ust. § 18 odst. 2 požaduje jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Žalobce má dále za to, že žalovaný správní orgán při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 s.ř., nezákonně nepřezkoumal

jeho žádost v souladu se zákonem a řízení následně zastavil jako nepřipustné, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobce tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci. Žalovaný dále porušil § 2 odst. 4 a § 3 s.ř., neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce má za to, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů. Řízení se zastaví dle předmětného ustanovení za situace, pokud se nelze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo, že mu hrozí vážná újma. Pokud se týká nových skutečností, tak jejich tvrzení je čistě na samotném žalobci. Pokud se však týká změny poměrů v zemi původu, tak není pouze na cizinci, aby tvrdil nebo sám zjišťoval změnu poměrů v zemi původu, nýbrž je to i správní orgán, který má povinnost sám zkoumat, zda v zemi původu nedošlo k takové změně okolností, která by odvodňovala udělení mezinárodní ochrany nebo případně doplňkové ochrany. Tato otázka byla opakovaně řešena Nejvyšším správním soudem (dále jen *NSS*), například v rozhodnutí č.j. 9 Azs 185/2017-38. Žalobce má za to, že s ohledem na to, že správní orgán se nijak nezabýval tím, zda v zemi původu nedošlo k takové změně podmínek, která by odůvodňovala věcné posouzení žalobce, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán je povinen z moci úřední se touto otázkou zabývat a naplnění této podmínky zdůvodnit, což se však nestalo, kdy pouhé konstatování toho, že správní orgán změnu podmínek neshledal, nelze považovat za dostačující. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

Součástí žaloby žalobce učinil *návrh na přiznání odkladného účinku žalobě*. Vzhledem k tomu, že ve věci samé bylo rozhodnuto dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, soud se tímto návrhem nezabýval.

Napadeným rozhodnutím ze dne 17.1.2018 č.j. MV-3684-3/OAM-2018, bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto zastavením řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu s odůvodněním, že dne 8.1.2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen *ČR*) a dále nastínil obsah této žádosti, tedy důvody, proč žalobce žádal o mezinárodní ochranu v ČR i z čeho má obavy v zemi původu.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již pátá v pořadí. Poprvé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 25.2.2014, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-39/LE-BE02-2014 a mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Podruhé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 23.3.2016, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-34/LE-LE05-2016 a mezinárodní ochrana mu opět nebyla udělena a správní řízení bylo pravomocně ukončeno dne 13.7.2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Městského soudu v Praze, č.j. 1 Az 45/2016, o zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Dne 28.11.2017 podal již třetí žádost o mezinárodní ochranu v ČR, řízení vedené pod č.j. MV-140418/OAM-2017 však bylo usnesením ze dne 4.12.2017 zastaveno dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť se jednalo o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dne 6.12.2017 podal žalobce již čtvrtou žádost (*pozn. v rozhodnutí chybně uvedeno opět třetí*) o mezinárodní ochranu v ČR a řízení vedené pod č.j. MV-142540/OAM-2017 bylo usnesením ze dne 11.12.2017 také zastaveno dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť se jednalo o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Žalovaný citoval ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) a § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž žádost žalobce vyhodnotil jako další opakovanou žádost. Následně dospěl k závěru,

že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností svého případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalobce pouze zopakoval důvody uváděné v předchozích žádostech. Správní orgán na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od července 2016, k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně ani sám žalobce nic takového ve své žádosti netvrdil. Ke zcela novým tvrzeným důvodům pro udělení azylu žalovaný uvedl, že je také evidentní, že v případě žalobce je neustálé rozšiřování důvodů jeho žádosti a jejich gradování pouhou účelovou snahou vykonstruovat azylově relevantní příběh poté, co byl se svými opakovanými žádostmi neúspěšný, když v případě jeho předchozích žádostí o mezinárodní ochranu nebyl relevantní důvod pro její udělení shledán.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.2.2018 mimo jiné sdělil, že žalobce ve své páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť se stal v zemi původu nevědomě součástí korupčních a kriminálních sktruktur. Dále popisoval své působení v mládežnické politické organizaci Patriot, která patřila do politické strany Svoboda, a doplnil, že je mu v zemi původu vyhrožováno nejen písemně, ale též fyzickým násilím na jeho příbuzné, tyto informace má od své rodiny. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 s.ř., má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl, proto trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl; žádost nakonec stvrdil svým podpisem. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.9.2016 č.j. 78 Az 32/2016 – 18. Správní orgán provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech pěti postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými. Výsledek provedeného srovnání žalobcem uváděných důvodů pak odůvodnil závěr správního orgánu o postupu dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z informací obecně známých také vyplývá, že na Ukrajině nedošlo k takové změně situace, která by si žádala jiné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Proto je toho názoru, že žadatele o mezinárodní ochranu při podání další opakované žádosti i nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primární zdrojem informací je samotný žadatel.

Ve vztahu k bezpečnostní situaci v zemi původu dochází ze strany správního orgánu k posouzení, zda v daném případě nedošlo k podstatným změnám okolností, jestliže pak sám žalobce ve své další opakované žádosti nové skutečnosti týkající se bezpečnostní situace sám neuvede, nelze pak po správním orgánu v tomto zrychleném řízení požadovat opětovné meritorní hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu. Navíc za situace, kdy byly všechny

žádosti podány v rychlém časovém sledu po sobě a v zemi se situace nezměnila v tom směru, že by vyžadovala jiné hodnocení žalobcových důvodů. Správnímu orgánu je ze své úřední činnosti známa bezpečnostní situace na Ukrajině, konflikt nenaplňuje definici totálního konfliktu, ozbrojené střety mezi proruskými separatisty a ukrajinskou armádou jsou nadále omezeny na části dvou jihovýchodních oblastí země a jmenovaný neuvedl žádnou skutečnost, kterou by prokázal dostatečnou míru individualizace, ze které by šel vyvodit závěr, že právě žalobce bude terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí. Proto pak stěžovatel považuje za dostatečné obecné zhodnocení ve správním rozhodnutí o neshledání nových skutečností či okolností, které by vedly správní orgán k tomu, že žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalovaný se dále vyjádřil k institutu opakovaných žádostí a zrychlenému řízení, které je v těchto případech vedeno. Co se týče námitek týkajících se formální stránky napadeného rozhodnutí, tedy nedostatečně konkrétní a určité výrokové části napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu a umožňoval přijetí rozhodnutí o žádosti žalobce. Rovněž tak rozhodnutí netrpí nedostatkem odůvodnění. Výroková část napadeného rozhodnutí je zcela konkrétní a určitá, umožňuje dostatečnou identifikaci osoby žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce taktéž identifikuje předmět řízení i právní ustanovení, dle nichž je rozhodováno. Jde o standardní vymezení výrokové části, běžně správními orgány užívané a soudy dosud aprobované. Správní orgán uvedl, že napadené usnesení nepostrádá atributy správního rozhodnutí, jedná se o naprosto standardní správní rozhodnutí, které obsahuje veškeré podstatné náležitosti a závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 17.1.2018 bylo žalobci doručeno téhož dne do vlastních rukou.

Dále bylo ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2017 č.j. MV-142540-3/OAM-2017 (řízení o čtvrté žádosti) zjištěno, že k situaci v zemi původu žalobce žalovaný uvedl, že: „*Správní orgán na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od července 2016 k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně ani sám žalobce nic takového ve své žádosti netvrdil.*“.

Ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2017 č.j. MV-140418-3/OAM-2017 (řízení o třetí žádosti) bylo zjištěno, že k situaci v zemi původu žalovaný uvedl, že: „*Správní orgán na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od července 2016 k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně ani sám žalobce nic takového ve své žádosti netvrdil.*“.

Dále jsou ve spisu založená rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2014 č.j. OAM-39/LE-BE02-2014 a ze dne 14.7.2016 č.j. OAM-34/LE-LE05-ZA17-2016, kterými bylo rozhodnuto o žalobcově první a druhé žádosti meritorně. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 14.7.2016 se žalovaný vyjadřoval k situaci v zemi původu (strana 8 a 9 rozhodnutí), přičemž jako podklad využil zprávy mezinárodních organizací z roku 2015 či z roku 2016, ovšem hodnotící situaci na Ukrajině v roce 2015.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, *soudní řád správní, (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy,*

(dále jen **správní orgán**). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní,

Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

Podle § 3 s.ř. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje **správní orgán** tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle § 50 odst. 1 až 4 s.ř.:

(1) **Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.**

(2) Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje **správní orgán**. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka **správní orgán** připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

(3) **Správní orgán** je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je **správní orgán** povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

(4) Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro **správní orgán** závazný, hodnotí **správní orgán** podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Dle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. **Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.**

Dle § 68 odst. 3 s.ř. v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, **podklady pro jeho vydání**, úvahy, kterými se **správní orgán** řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se **správní orgán** vypořádal s návrhy

a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem podle písm. b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a podle písm. c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, jelikož se žalovaný řádně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je absolutně nedostatečné vyjádření k situaci na Ukrajině. Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že „na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od července 2016 k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně ani sám žalobce nic takového ve své žádosti netvrdil.“ Zcela shodná konstatování obsahují i dvě předcházející rozhodnutí žalovaného ohledně čtvrté a třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v ČR. Dle zjištění soudu se tedy žalovaný naposledy více zabýval situací na Ukrajině v rozhodnutí o druhé žádosti žalobce ze dne 14.7.2016, přičemž ovšem podklady, které využil pro hodnocení situace v zemi původu se vztahovaly k roku 2015. Napadené rozhodnutí z ledna 2018 je tedy vydáno s odstupem minimálně dvou let od zjištění mezinárodních organizací a nelze vyloučit, že za takovou dobu se situace v zemi původu mohla změnit. Soud si je vědom toho, že správní orgán má relevantní informace o aktuálním stavu na Ukrajině, ovšem jak ze správního spisu, tak z obsahu napadeného rozhodnutí musí být zjevné, z jakých konkrétních podkladů při svém rozhodování vycházel. I v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. Změna situace v zemi původu žalobce od podání předcházející žádosti je rozhodně případnou novou skutečností, kterou se musí žalovaný zabývat a přezkoumávat ji. Žalovaný má navíc zcela jistě aktuální zprávy o situacích v zemích původu žalobců k dispozici z jiných řízení o žádostech, které u něho v tu dobu probíhají, proto obstarání těchto informací nemůže být nepřiměřenou zátěží pro řízení o opakované žádosti, ani jej nijak zvlášť nezpomalí, aby žalovaný nemohl stihnout rozhodnout v zákonné lhůtě. Tyto podklady pak musí být součástí správního spisu.

Obdobnou věcí se již zdejší soud v minulosti zabýval, přičemž i NSS mu dal v rozsudku č.j. 9 Azs 185/2017-38 ze dne 3.10.2017 za pravdu, když uvedl, že: „napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval, že změny neshledal, a z kasační stížnosti je zřejmý jeho názor, že se k této otázce v podstatě vyjadřovat nemusí. V rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“.

Soud si je vědom, že poslední tři opakované žádosti žalobce byly podány ve velmi krátkém časovém odstupu. Pokud by pak žalobce v rozhodnutí ze dne 11.12.2017 uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel při posouzení situace v zemi původu (např. aktuální zprávy o stavu na Ukrajině, nikoliv pouze z úřední činnosti a obecně známých skutečností), pak by bylo možné v následujících dvou rozhodnutích připustit odkaz na obsah tohoto rozhodnutí, založeného ve správním spisu. Soud ovšem nepředpokládá, že by pro žalovaného bylo natolik časově náročné doplnit předmětný odstavec o výčet zpráv mezinárodních organizací (nebo jedné nejaktuálnější), které měl k dispozici, a ze kterých vycházel.

Žalovaný se pak mnohem více vyjádřil k situaci na Ukrajině ve svém vyjádření ze dne 12.2.2018, ovšem jeho následné konání, ani pokud by nyní sdělil, které konkrétní podklady pro své rozhodnutí použil, již nemůže odstranit vadu řízení, kterou jej zatížil.

Soud tedy shledal důvodným žalobní bod ve vztahu k povinnosti žalovaného posoudit situaci v zemi původu žalobce, a proto napadené rozhodnutí zrušil. Nad rámec pak soud uvádí, že ohledně další žalobní námitky, tedy označení žalobce a právních ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí, žádnou nezákonnost neshledal a naopak přisvědčil názoru žalovaného, že výroková část napadeného rozhodnutí je zcela konkrétní a určitá, umožňuje dostatečnou identifikaci osoby žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce, taktéž identifikuje předmět řízení i právní ustanovení, dle nichž je rozhodováno.

S ohledem na shora uvedené soud bez nařízení jednání rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil (*výrok I.*) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný v této věci vydá nové rozhodnutí, ve kterém se vypořádá s aktuální situací v zemi původu žalobce tak, aby bylo zjevné, z jakých podkladů při tomto posouzení vycházel, přičemž tyto budou součástí správního spisu. Tímto bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 60Az 6/2018-20 ze dne 26.2.2018.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci sice vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, ovšem tento ve své žalobě náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu tato nepřiznává (*výrok II. rozsudku*). Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s. nenáleží (*výrok III. rozsudku*).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 26. února 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně